

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 680/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r., a także art. III.4.2.2 i III.4.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

— Strona skarżąca podnosi w tym względzie, że nie została przeprowadzona procedura dotycząca „skargi”, przewidziana w art. III.4.2.3 decyzji o udzieleniu finansowania.

2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 17 ust. 2 i 6 dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także naruszenia art. II.2.3 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które stwierdza, z jednej strony, że nastąpił „nieuzasadniony podział zamówień”, a z drugiej strony, że „przedmioty zamówień” są „powiązane w takim stopniu”, iż powinny stanowić przedmiot jednego postępowania przetargowego;

— błędne stwierdzenie dotyczące niewłaściwego podziału pojedynczego zamówienia, któremu przeczy treść decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r.;

— brak jakiegokolwiek „splitting up” umów lub „podziału projektów”;

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do przekraczających próg umów, ze względu na niewystąpienie interesu transgranicznego.

3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. I.3.1 decyzji Komisji (2010) 4456 z dnia 24 czerwca 2010 r., art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia, które jest niezgodne ze stwierdzeniami i zgodami już wyrażonymi przez TEN-T EA w odniesieniu do SAP i ASR;

— zgodność działań podjętych przez SACBO z działaniami stanowiącymi przedmiot współfinansowania.

4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 40 ust. 2 lit. b), c) i d) dyrektywy 2004/17/WE

W tym względzie strona skarżąca podnosi:

— brak zastosowania dyrektywy 2004/17/WE do umów podlegających współfinansowaniu ze względu na cel „studium” i „badanie”;

— niemożność przeprowadzenia przetargu ze względu na terminy narzucone w decyzji o współfinansowaniu.

5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności.

Strona skarżąca uważa, że strona pozwana uchybiła zasadzie proporcjonalności, traktując zarzucane naruszenie bardziej surowo, niż jest to przewidziane w razie cofnięcia współfinansowania.

(¹) „Closure of Action n° 2009-IT-91407-S- »STUDY FOR BERGAMO-ORIO AL SERIO AIRPORT DEVELOPMENT INTERMODALITY« - Commission Decision C(2010)4456”

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2013 r. — Max Mara Fashion Group przeciwko OHIM — Mackays Stores (M&Co.)

(Sprawa T-272/13)

(2013/C 207/78)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Max Mara Fashion Group Srl (Torino, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Terrano)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Mackays Stores Ltd (Renfrew, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Drugiej Izby Odwoławczej z dnia 7 marca 2013 r., w sprawie R 1199/2012-2;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Mackays Stores Ltd

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający element słowny „M&Co.” dla towarów i usług z klas 25 i 35 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 9 128 679

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie przeciwko: strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzne znaki towarowe zawierające element słowny „MAX&Co.” dla towarów i usług z klas 18, 24, 25, 35, 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Sarafraz przeciwko Radzie

(Sprawa T-273/13)

(2013/C 207/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Mohammad Sarafraz (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 206/2013 z dnia 11 marca 2013 r. w sprawie wykonania art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 359/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie w zakresie, w jakim dotyczy ono Mahammada Sarafraza;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa skarżącego do obrony

— Rada naruszyła prawo skarżącego do skutecznej ochrony prawnej, a w szczególności obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia dla umieszczenia skarżącego w załączniku do zaskarżonego rozporządzenia wykonawczego;

— Rada naruszyła prawo skarżącego do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ nie stworzyła skarżącemu przewidzianej w art. 12 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 359/2011⁽¹⁾ możliwości zgłoszenia uwag w przedmiocie umieszczenia w wykazie podmiotów objętych sankcjami i związanej z tym kontroli przez Radę.

2) Zarzut drugi dotyczący braku podstawy dla umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami

— Przedstawione przez Radę powody umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami nie pozwalają stwierdzić, na jakiej podstawie prawnej Rada oparła swoją decyzję w tym przedmiocie;

— umieszczając skarżącego w wykazie zawartym w załączniku do spornego rozporządzenia wykonawczego Rada dokonała oczywistego błędu w ocenie;

— w szczególności umieszczenia skarżącego w wykazie osób objętych sankcjami nie może uzasadnić jedyny, przedstawiony przez Radę w tym wykazie, konkretny powód.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zakazu podwójnego karania (*ne bis in idem*)

— Jedyny przedstawiony przez Radę konkretny powód umieszczenia skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami był już przedmiotem sankcji brytyjskiego organu sprawującego nadzór nad mediami;

— Rada nie podnosi jakoby mimo tej sankcji, względnie po jej zastosowaniu, doszło do dalszych naruszeń prawa, które uzasadniałyby umieszczenie w wykazie.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego: wolności radia, względnie wolności mediów, wolności przemieszczania się i prawa własności

— Umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w wolność mediów i swobodę wypowiedzi, ponieważ celem tej sankcji jest w szczególności przeszkodzić skarżącemu, względnie prowadzącej przez niego stacji radiowej, w dokonywaniu relacji z Europą i do Europy;

— umieszczenie skarżącego w wykazie podmiotów objętych sankcjami stanowi nieuzasadnioną i nieproporcjonalną ingerencję w inne chronione prawa podstawowe (prawo własności, wolność wykonywania działalności zawodowej, wolność przemieszczania się).

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 359/2011 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Iranie (Dz.U. L 100, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2013 r. — Emadi przeciwko Radzie

(Sprawa T-274/13)

(2013/C 207/80)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hamid Reza Emadi (Teheran, Iran) (przedstawiciel: adwokat T. Walter)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej